

Sygn. akt: I C 879/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Rybarczyk
Protokolant:	St. sekr. Sądowy Anna Wysocka

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa **Z. Ł.**

przeciwko Towarzystwu (...) S.A w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda Z. Ł. kwotę 42.000 zł (czterdzieści dwa tysiące złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 4 czerwca 2013 r do dnia 31 grudnia 2015 i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda Z. Ł. kwotę 1014,90 zł (tysiąc czternaście złotych 90/100) z tytułu zwrotu kosztów procesu.
3. W pozostałej części powództwo oddała.
4. Nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 1501,06 zł (tysiąc pięćset jeden złotych 06/100) z tytułu zwrotu kosztów sądowych.
5. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 808,26 zł (osiemset osiem złotych 26/100) z tytułu zwrotu kosztów sądowych.

SSO Wojciech Rybarczyk

I C 879/13

UZASADNIENIE

Powód Z. Ł. wniósł do Sądu Okręgowego w Olsztynie pozew przeciwko Towarzystwu (...) SA w W., w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 120.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 4.06.2013 r do dnia zapłaty i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 2.10.2011 r uczestniczył w wypadku komunikacyjnym do którego doszło w I.. Sprawca szkody nie zachował należytej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych i potrafił przechodzącego przez jezdnie powoda. (...) sprawcy zdarzenia było ubezpieczone w pozwanym towarzystwie

ubezpieczeń, które przyjęło swoją odpowiedzialność za szkodę. W wyniku wypadku powód doznał szeregu obrażeń ciała. Po wypadku przebywał początkowo na oddziale intensywnej terapii a następnie na innych oddziałach szpitala w I. a następnie przebywał w Szpitalu (...) w B. . Podczas pobytu w szpitalach przeszedł trzy zabiegi operacyjne. Po opuszczeniu szpitala kontynuował leczenie i uzyskał orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu znacznym. Przed wypadkiem powód cieszył się dobrym zdrowiem, po wypadku początkowo wymagał pomocy we wszystkich czynnościach życiowych. Powód nadal zmuszony jest kontynuować leczenie. Przed wypadkiem dorabiał jako kierowca obecnie musiał zrezygnować z tej pracy i nie może wykonywać żadnych prac fizycznych, odczuwa nadal dolegliwości związane z wypadkiem. Pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie w wysokości 90.000 zł przyjął jednak 40% przyczynienie się powoda do wypadku i wypłacił tylko 60% w/w kwoty tj 54.000 zł. Wypłacona kwota w ocenie powoda nie jest adekwatna do rozmiaru doznanej krzywdy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, podniósł również zarzut dotyczący braku właściwości miejscowej SO w Olsztynie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności co do zasady oraz podniósł, że wypłacona przez niego kwota z tytułu zadośćuczynienia jest adekwatna do krzywdy powoda. Pozwany podniósł, że powód przyczynił się do wypadku w 40% albowiem naruszył zasadę wynikającą z przepisu art. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie zachowując szczególnej ostrożności przy przekraczaniu jezdni. Pozwany wskazał, że powód miał możliwość uniknięcia wypadku albowiem mógł dostrzec zbliżający się samochód ocenić jego prędkość i zatrzymać się nie wchodząc na tor jazdy samochodu, nie uczynił jednak tego lecz po dostrzeżeniu nadjeżdżającego pojazdu przyspieszył próbując przed nim przejść. Zachowanie powoda pozostawało w związku z tym, że w chwili wypadku był pod wpływem alkoholu (stwierdzono u niego zawartość alkoholu na poziomie 3,28 promila).

Postanowieniem z dnia 25.10.2013 Sąd Okręgowy w Olsztynie stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał wg właściwości do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały pierwotne stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 9.10.2011 r w I. na ulicy (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył powód Z. Ł.. Sprawcą wypadku był A. K. kierujący samochodem osobowym marki V. (...). Sprawca w chwili wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej pozwanego w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Do wypadku doszło około godziny 22.00 w chwili gdy powód przechodził przez jezdnię w rejonie skrzyżowania ulic (...). Powód przechodził w miejscu dozwolonym. Kierujący samochodem V. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa powodowi przechodzącemu przez jezdnię w wyznaczonym do tego miejscu.

/dowód: Wyrok z 14.06.2012 i akt oskarżenia k. 98-102

Opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych W.

S. – k. 68-74 akt VI K 216/11/

Powód w chwili zdarzenia był pod wpływem alkoholu – miał około 3,28 promila alkoholu etylowego we krwi. Z. Ł. miał możliwość uniknięcia wypadku. Przy zachowaniu szczególnej ostrożności mógł on należycie ocenić odległość i prędkość zbliżającego się pojazdu i zaniechać wkraczania na jego tor jazdy. Powód tego nie uczynił i pomimo zbliżania się samochodu V. (...) próbował przejść przed nim na drugą stronę jezdni. W konsekwencji został uderzony przez w/w samochód.

/dowód: Opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych W.

S. – k. 68-74 akt VI K 216/11/

W wyniku wypadku powód doznał licznych obrażeń ciała w postaci złamania prawego podudzia z przemieszczeniem, stłuczenia prawego płuca, stłuczenia lewej nerki z krwiakiem zaotrzewnym, przetoki trzustkowej, tętniaka rzekomego pourazowego tętnicy piszczelowej, złamania kości nosa, krwiaka podczepcowego lewej okolicy czołowej. W wyniku doznanych obrażeń konieczne okazało się usunięcie lewej nerki powoda. Po wypadku przebywał początkowo na oddziale intensywnej terapii a następnie na innych oddziałach szpitala w I. w okresie od 2.10.2011 do 4.11.2011 a następnie przebywał w Szpitalu (...) w B. do dnia 24.11.2011 . Podczas pobytu w szpitalach przeszedł trzy zabiegi operacyjne. Po wypisaniu ze szpitala powodowi zalecono dalsze leczenie i rehabilitację. W dniu 17.03.2012 r (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności orzekł, że powód jest niepełnosprawny w stopniu znacznym. Decyzja została wydana do dnia 31.03.2013 r.

/dowód: Wyrok z 14.06.2012 i akt oskarżenia k. 98-102

Akta szkodowe

Opinia biegłego z dziedziny ortopedii M. S. k. 482-491, 512-514,

526-528

Opinia biegłego z dziedziny chirurgii J. S. k. 537-538, 562

Opinia biegłego z dziedziny neurologii J. R. k. 587-588, 604, 622

Dokumentacja medyczna k. 16-27, 29-82, 201-473, 481

Orzeczenie o niepełnosprawności k. 28/

W wyniku obrażeń doznanych w wypadku powód miał trudności z poruszaniem się i potrzebował pomocy innej osoby przy wykonywaniu różnych czynności życiowych. Powód przed wypadkiem był zdrowy, nie był nigdzie zatrudniony na stałe, pracował dorywczo jako kierowca. Po wypadku utrzymuje się z renty w wysokości 520 zł korzysta też z pomocy MOPS . W pierwszym okresie po wypadku i opuszczeniu szpitali powód przebywał w N. i był bezdomny. Następnie zamieszkał z konkubiną, która się nim opiekowała. Według stanu na dzień 19.02.2013 powód zakończył rehabilitację i co 2 – 3 miesiące jeździł do lekarza.

/dowód: zeznania powoda Z. Ł. k. 183v-184

Zeznania świadka Z. P. k. 183-183 v/

Powód doznał w następstwie wypadku trwałego uszczerbku na zdrowiu. W zakresie obrażeń o charakterze ortopedycznym uszczerbek ten wynosi 26% i nie jest możliwy całkowity powrót do zdrowia, nie ma równocześnie przesłanek wskazujących na możliwość pogorszenia się stanu powoda. Utrata nerki spowodowała u powoda trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 35% a uszkodzenie tętnicy piszczelowej 5%. Powód doznał również obrażeń typu neurologicznego polegających na uszkodzeniu nerwu strzałkowego w konsekwencji ma on niedowład prawej kończyny dolnej (opadająca stopa). Skutki neurologiczne mają charakter trwały a stopień uszczerbku na zdrowiu z tego tytułu zawiera się w uszczerbku z powodu obrażeń o charakterze ortopedycznym. Nadużywanie alkoholu mogło mieć wpływ na regenerację nerwu strzałkowego po wypadku. Na skutek wypadku powód nie doznał żadnych obrażeń narządu wzroku.

/dowód: Opinia biegłego z dziedziny ortopedii M. S. k. 482-491,

512-514, 526-528

Opinia biegłego z dziedziny chirurgii J. S. k. 537-538, 562

Opinia biegłego z dziedziny neurologii J. R. k. 587-588, 604, 622

Opinia biegłej z dziedziny okulistyki A. Z. k. 614

Dokumentacja medyczna k. 16-27, 29-82, 201-473, 481

Po wypadku pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie w wysokości 90.000 zł. Przyjął równocześnie 40% przyczynienie się powoda do wypadku i wypłacił w związku z tym kwotę 54.000 zł. Pieniądze uzyskane z tego tytułu powód przeznaczył na potrzeby własne i konkubiny a także na potrzeby syna, któremu pomagał finansowo.

/dowód: zeznania powoda Z. Ł. k. 183v-184

Akta szkodowe

Korespondencja stron k. 83-92/

Za częściowo wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka Z. P. oraz powoda Z. Ł.. W ocenie Sądu zeznania ich nie zasługują na wiarę w zakresie w jakim opisują zakres pomocy jakiej powód potrzebował po wypadku w związku z doznanymi obrażeniami oraz dodatkowymi dolegliwościami polegającymi na zawrotach i bólach głowy . W ocenie Sądu zeznania te wyolbrzymiają zakres tej pomocy i dolegliwości odczuwanych przez powoda. Dolegliwości w postaci zawrotów i bólów głowy nie znajdują potwierdzenia w opinii biegłego neurologa, z których wynika, że dolegliwości neurologiczne ograniczają się do niedowładu kończyny dolnej. Ponadto jak wynika z zeznań w/w osób powód odbywa samodzielnie podróże do N. i powód przez jakiś czas po wypadku podczas wyjazdów do N. mieszkał w noclegowni MOPS. Okoliczność ta Ocenie Sądu podważa twierdzenia świadka i powoda o znacznym zakresie pomocy jakiej wymaga powód.

Za całkowicie wiarygodną sąd uznał opinię biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych W. S.. Strony zgodnie wniosły o przeprowadzenie dowodu z opinii tego biegłego sporządzonej na etapie postępowania karnego. Jednocześnie nie zgłaszały zastrzeżeń do jej treści ani nie wnosiły o uzupełniające wysłuchanie biegłego na rozprawie. W związku z tym oraz mając na względzie fakt, że powyższa opinia została sporządzona w sposób wyczerpujący i rzetelny sąd uznał ją za całkowicie wiarygodną.

Za całkowicie wiarygodne Sąd uznał opinię biegłych z dziedziny ortopedii M. S., neurologii J. R. oraz okulistyki A. Z.. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzetelny i wyczerpujący jednocześnie brak jest podstaw do przyjęcia, że ich treść jest wadliwa. Biegli M. S. i J. R. uzupełnili swoje pierwsze opinie udzielając odpowiedzi na zarzuty podnoszone przez strony. W ocenie Sądu opinie uzupełniające tych biegłych w sposób dostateczny wyjaśniły wszelkie wątpliwości stron i dają podstawy do uznania opinii za w pełni wiarygodne.

W ocenie Sądu częściowo wiarygodna jest opinia biegłego z dziedziny chirurgii J. S.. W ocenie Sądu na wiarę nie zasługuje ocena biegłego, że obrażenia nerwu strzałkowego z punktu widzenia ustalenia trwałego uszczerbku na zdrowiu należy oceniać niezależnie od obrażeń ortopedycznych. Stanowisko biegłego z dziedziny chirurgii nie zasługuje na wiarę albowiem pozostaje w sprzeczności w tym zakresie z opinią biegłego ortopedy a także neurologa, który wprost wskazał, że obrażenia nerwu strzałkowego mogłyby być oceniane samodzielnie tylko wówczas gdyby wystąpiły niezależnie od obrażeń kończyny (k.622).

Sąd uznał za całkowicie wiarygodne w/w dowody z dokumentów albowiem strony nie kwestionowały ich autentyczności a jednocześnie brak jest jakichkolwiek okoliczności podważających ich wiarygodność i autentyczność.

Sąd zważył co następuje:

Żądanie powoda jest częściowo uzasadnione. Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie była odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń za skutki wypadku powoda. Przedmiotem sporu była wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia oraz przyczynienie się powoda do wypadku. Pozwany stał na

stanowisku, że należne powodowi zadośćuczynienie powinno wynosić 90.000 zł (pomniejszone o 40% przyczynienie się) powód natomiast domagał się dalszej kwoty 120.000 zł.

Żądanie powoda opiera się na dyspozycji przepis art. 445 § 1 kc, który stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Krzywdę, czyli szkodę niemajątkową, ujmować należy jako cierpienia fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz jako cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Celem tego jednorazowego świadczenia jest przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, jednakże jego wysokość nie może być dowolna. Określenie sumy odpowiedniej w rozumieniu art. 445 § 1 kc, nie może następować wyłącznie według uznania sędziowskiego. Prawidłowe ustalenie tej kwoty wymaga uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy, rozważanych indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego. W szczególności należy brać pod uwagę charakter i stopień cierpień psychicznych i fizycznych doznanych przez poszkodowanego, ich intensywność, czas trwania oraz następstwa dla zdrowia i życia osobistego. Zespół tych okoliczności stanowi podstawę faktyczną określenia wysokości zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 § 1 kc (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31.12.2010 r., III APa 21/10, POSAG 2011, z. 1, poz. 51; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.11.2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.10.2008 r., IV CSK 243/08, LEX nr 590267). Kompensata majątkowa dokonywana tytułem zadośćuczynienia ma na celu poprawienie stanu psychicznego poszkodowanego, aby poprzez poprawę swojej sytuacji majątkowej, mógł on zaspokoić własne potrzeby i pragnienia.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności przedmiotowej sprawy Sąd uznał, że zadośćuczynienie należne powodowi z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę będącą następstwem wypadku 2.10.2011 r powinno wynosić 120.000 zł. Kwota proponowana przez pozwanego tj 90.000 zł niewątpliwie nie była adekwatna do rozmiaru krzywdy powoda jednocześnie jednak żądanie powoda, który ponad otrzymaną kwotę z tytułu zadośćuczynienia 54.000 zł (90.000 pomniejszone o 40%) domagał się dalszej kwoty 120.000 zł było nadmierne.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na względzie rozmiar uszczerbku na zdrowiu powoda, doznane przez niego dolegliwości bólowe, wpływ zdarzenia na jego dalszą aktywność życiową obniżenie komfortu życia.

Ustalenia poczynione w toku postępowania dowodowego wskazują, że obrażenia jakich doznał w wypadku powód były poważne i spowodowały znaczny trwały uszczerbek na zdrowiu (66%). W szczególności obrażenia nogi i związane z nimi uszkodzenie nerwu strzałkowego spowodowało częściowy niedowład prawej nogi (opadanie stopy). Dolegliwość ta ograniczyła zdolność powoda do poruszania się i spowodowała istotne pogorszenie jego aktywności życiowej. Znaczący uszczerbek na zdrowiu jest również następstwem utraty w konsekwencji wypadku nerki. Utrata nerki stanowi w ocenie Sądu najpoważniejszą konsekwencję wypadku albowiem w wypadku pogorszenia się stanu drugiej nerki powód może doznać dalszych istotnych problemów zdrowotnych.

Wskazać również należy, że powód po wypadku niewątpliwie z uwagi na ograniczenia w poruszaniu się wymagał pomocy osób trzecich. Pomocy tej z pewnością w pewnym zakresie potrzebuje nadal. Okoliczność ta wpływa również na wysokość krzywdy doznanej przez powoda.

Jak ustalono w toku postępowania powód przed wypadkiem nie pracował na stałe i utrzymywał się z prac dorywczych jednak w skutek wypadku utracił możliwość nawet dorywczego zarobkowania i utrzymuje się z renty socjalnej.

Jednocześnie jednak podkreślić należy, że jak wynika z zeznań samego powoda nie korzysta on w tej chwili ze stałej opieki medycznej do lekarza jeździ co 2 – 3 miesiące i nie korzysta z rehabilitacji. Świadczy to w ocenie Sądu, że dolegliwości jakie obecnie odczuwa powód nie są tak silne jak próbował on przedstawić w pozwie gdyż w

takim wypadku z pewnością korzystałby w szerszym zakresie z pomocy lekarskiej. Również ograniczenia w zdolności poruszania się nie stanowią dla powoda przeszkody do odbywania stosunkowo długich podróży z I. do N..

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że zadośćuczynienie adekwatne do stopnia krzywdy powoda powinno wynosić 120.000 zł. Jednocześnie jednak Sąd uznał, że wyniki postępowania dowodowego dają podstawy do uznania, iż powód przyczynił się do wypadku co uzasadnia obniżenie tego zadośćuczynienia.

Jak wynika z opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych W. S.. Powód miał możliwość uniknięcia wypadku albowiem mógł dostrzec zbliżający się do przejścia dla pieszych pojazd, ocenić jego prędkość i podjąć decyzję o zatrzymaniu się. W wypadku podjęcia takiej decyzji powód nie wszedł by na tor ruchu samochodu i uniknąłby wypadku. Biegły analizując przebieg wypadku wskazał, że z zeznań świadków wypadku wynika, że powód widząc samochód jeszcze przyspieszył. W konsekwencji doszło do wypadku. Biorąc pod uwagę fakt, że powód został uderzony lewą przednią częścią samochodu a więc tą do której się zbliżał, szansa na przejście przed nadjeżdżającym samochodem nawet w wypadku przyspieszenia kroku nie istniała. Jednocześnie, nawet nie zatrzymanie a tylko zmniejszenie szybkości z jaką szedł powód mogło go uchronić od wypadku. W ocenie Sądu na decyzję powoda o kontynuowaniu przechodzenia przez jezdnię decydujący wpływ miał fakt, iż powód znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu 3,28 promila co znacznie ograniczyło jego zdolność oceny sytuacji.

Powód niewątpliwie jednak w chwili wypadku znajdował się na przejściu dla pieszych i w związku z tym miał pierwszeństwo przed nadjeżdżającym samochodem. Posiadanie pierwszeństwa nie zwalnia jednak żadnego uczestnika ruchu drogowego w tym pieszego od zachowania szczególnej ostrożności. Obowiązek ten wynika z przepisu art. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym zgodnie z którym „Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.”. W ocenie Sądu powód naruszył powyższą zasadę przyczyniając się do zaistnienia wypadku.

W ocenie Sądu porównując poziom zawinienia powoda i sprawcy wypadku niewątpliwie nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, że stopień przyczynienia się powoda wynosił 40%. Powód znajdował się na przejściu dla pieszych i miał w związku z tym pierwszeństwo. Ponadto kierujący samochodem miał zgodnie z przepisami prawa o ruchu drogowym obowiązek zachowania szczególnej ostrożności podczas zbliżania się o przejścia dla pieszych, który to obowiązek zlekceważył. W związku z tym w ocenie sądu stopień przyczynienia się powoda do wypadku należało ustalić na 20% i w związku z tym stosownie do dyspozycji przepisu art. 362 kc obniżyć należne powodowi zadośćuczynienie o 20% tj do kwoty 96.000 zł. Kwotę tą należało również obniżyć o 54.000 zł stanowiącą wypłaconą już powodowi część zadośćuczynienia.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 445 § 1 kc w zw z art. 362 kc zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42.000 zł z odsetkami ustawowym za okres od dnia 4.06.2013 do dnia 31.12.2015 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1.01.2016 do dnia zapłaty. W pozostałej części powództwo oddalono.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. uznając zgodnie z żądaniem powoda, że odsetki należne są od dnia 4.06.2013. Jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów z dokumentów pozwany odmówił zapłaty w dniu 3.06.2013 w związku z tym od tej daty pozostawał w zwłoce co uzasadnia domaganie się odsetek od dnia 4.06.2013. Jednocześnie różnicując zasądzone odsetki na odsetki ustawowe i odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd miał na względzie obowiązującą w chwili wyrokowania treść art. 481 kc.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód w związku z procesem poniósł wydatki w wysokości 9617 zł na które składa się opłata sądowa 6000 zł i koszty ustanowienia i wynagrodzenia pełnomocnika 3617 zł. Pozwany poniósł wydatki związane z ustanowieniem i wynagrodzeniem pełnomocnika w wysokości 3617 zł. Powód wygrał proces w 35% natomiast pozwany w 65%. W związku z tym zasądzone od pozwanego na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów procesu kwotę 1014,90 zł ($9617 \times 35\% = 3365,95$; $3617 \times 65\% = 2351,05$; $3365,95 - 2351,05 = 1014,90$ zł.). Ponadto nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu

Okręgowego w Bydgoszczy od powoda kwotę 1501,06 zł a od pozwanego 808,26 zł stanowiące odpowiednio 65% i 35% kosztów sądowych na które składają się koszty opinii biegłych.

SSO Wojciech Rybarczyk